

Geef kinderen een stok en ze kribbelen in het zand

TEKST EN FOTO'S
CAROLINE BOUDRY

‘Vandaag heb ik alle scheppen en emmers uit de zandbak buiten verwijderd’, zegt Inge Frooninckx. In de plaats daarvan liggen nu takken. Ben je ook benieuwd hoe de kinderen zullen reageren op het ‘andere’ spelaanbod?

Inge kiest bewust voor een spelaanbod dat nauw aansluit bij de leefwereld van de kinderen uit haar leefgroep. Inspiratie krijgt ze door kinderen goed te observeren. ‘Ik merk dat kinderen heel graag buiten zijn’, zegt Inge. ‘Er valt altijd wel iets te beleven in de tuin of het bos. De drie natuurlijke basiselementen water, lucht en aarde – en dus zand – zijn een onuitputtelijke bron voor interessante (spel)ideeën.’

Blote voeten

Edgar, Nolan en Gust doen hun schoenen uit. Vol ongeduld wachten ze aan de tuindeur op Inge.

Nolan stapt voorzichtig in het zand. ‘Koud!’ zegt hij, maar toch drukt hij zijn tenen er diep in. Het heeft vannacht hard geregend, en het zand is nat. Inge verstopt er haar voeten onder. Nolan merkt dat op en gooit zand op haar voeten. Daarna steekt hij zijn twee vuisten vol zand hoog in de lucht en laat het zand naar beneden vallen. Even later zijn ook Nolans voeten eronder verdwenen.

Takken in het zand

Edgar neemt een grote tak in zijn handen en zwaait ermee door de lucht. ‘Voorzichtig, Edgar! Nolan, Gust en ik zitten ook in de zandbak! Je

Kunstenaar en kinderen delen intens spelen

Niet alleen kinderbegeleiders en kinderen vinden inspiratie in de natuur. Andy Goldsworthy maakt zogenaamde *environmental art*, sculpturen in een landschap met materialen die in de natuur voorhanden zijn: stenen, rotsen, stokken, bladeren, bomen, zand, zee, ijs en sneeuw. De toevallige omstandigheden van tijd, plaats, klimaat en seizoen vormen een integraal onderdeel van zijn werk. Zelf zegt Goldsworthy: 'Mijn kunst laat me opnieuw zien wat er is, en op die manier ontdek ik ook weer het kind in mezelf. Vroeger vond ik het niet prettig als ze een verband legden tussen mijn werk en kinderen, omdat dat zou impliceren dat wat ik doe "spelen" zou zijn. Sinds ik zelf kinderen heb en de intensiteit zie waarmee ze ontdekken door te spelen, erken ik graag dat dit aspect ook in mijn werk aanwezig is.'

kan ons pijn doen als je zo zwaait met die tak.' Gust trekt een diepe groef in het zand, zijn lange tak breekt in twee. De ene helft blijft in het zand steken. Gust en Edgar duwen er vervolgens een heleboel takken in. Edgar trekt ook een diepe streep. 'Kijk, een slang,' roept hij enthousiast, 'een brandslang van de brandweerman.' Inge wrijft met haar handen door het zand, ze slaat het vlak, neemt een stok en krast. Nolan komt mee tekenen. 'Zoveel strepen,' zegt Inge. 'Zullen we nog een zandblad maken?' Geef kinderen een tak, en ze krassen spontaan in het zand of de aarde. Ze genieten van de beweging, het krassen en het spoor dat ze achterlaten. Kribbelen en krabbelen is een natuurlijke actie, je hoeft dat kinderen niet aan te leren. Geef hen gewoon het juiste materiaal en de kansen om te experimenteren.

—
'Kinderen hebben geen vastgeroeste ideeën over spelen'
 —

Zand in het gras

Edgar legt een hoopje zand op de rand van de zandbak. Inge lacht: 'Kinderen willen het zand graag overal in de tuin rondragen, of bouwen op de rand van de zandbak. Maar we willen natuurlijk voorkomen dat het gras kapotgaat. Met de rode planken in de hoeken kunnen we misschien een lage werkplank in het zand installeren. Daarop kunnen ze dan bouwen, hoopjes maken, potten vullen en uitgieten om die weer te vullen.'

Rondjes lopen en ... vallen

Edgar en Gust lopen rond in de zandbak tot ze erbij neervallen. 'Ik was nieuwsgierig hoe kinderen op het aanbod van zand en takken zouden reageren. Ik vind het fijn om samen met hen met mijn tenen en vingers te wriemelen door het zand. Maar ik geniet vooral van de nieuwe spelideeën waar ze duidelijk veel plezier aan beleven. Kinderen hebben nog geen vastgeroeste ideeën over spel en materialen. Ze verkennen, observeren, experimenteren, en staan open voor wat op hen afkomt. Inge merkt op: 'Niemand heeft gevraagd naar de scheppen en emmers!'

Met dank aan de kinderen en kinderbegeleider van de Krekeltjes, groepsopvang De Knuffelboom, Gent